

N:o 202.

Af Herr **A. W. Westerdal**: Om underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t, angående upphäfvande af Kongl. förordningen den 15 Februari 1855, äfvensom af 2 mom. i 32 § af Kongl. förordningen den 9 Juni 1871, angående fattigvården.

Under åberopande af det af mig vid återremissen af Andra Kammaréns Tredje Tillfälliga Utskotts Utlåtande N:o 9 afgifna yttrande, anhåller jag härmed få afgifva följande motion.

Sedan genom den nya fattigvårdslagen den 9 Juni 1871 förändrade grunder för kommunernas skyldighet att bidraga till fattiga medlemmars understöd blifvit bestämda, kvarstår Kongl. förordningen den 15 Februari 1855, angående ersättning för understöd som af fattigvårdssamhälle i ett af de förenade rikena lemvas nödlidande personer från det andra, såsom en undantagslag, uttryckligen stadfästad genom 32 § 2 mom. i ofvanberörda Kongl. förordning den 9 Juni 1871.

En sådan undantagslag, drabbande icke blott och hårdast de provinser eller kommuner, som gränsa intill Norge, dit en mängd personer från dessa kommuner utvandra, utan äfven alla de kommuner, ifrån hvilka medlemmar begifva sig till nämnda land, och genom hvilken lag kommunerna åläggas att lemna åt arbetsföra personer, som utvandrat, ett understöd, som dessa icke egt rätt att fordra om de kvarstannat i riket, kan icke försvaras. Sedan lagstiftningen frikallat fattigvårdssamhällena från underhållsskyldighet till arbetsföra medlemmar, bör den omständighet, att dessa utvandra, icke gifva dem en rättighet, som de hemma i landet icke ega. Ett främmande land anses väl kunna till hemlandet återsända dem, som derifrån utvandrat, men icke fordra ersättning för hvad det påkostat dem under vistelsen derstädes. Denna grundsats igenfinnes i den på grund af Konungens och sistlidne Riksdags beslut utkomna Kongl. kungörelsen den 9 Juni 1871, angående understöd af allmänna fattigvårdsmedel åt arbetsföra svenska medborgare, hvilka i nödställd belägenhet aflemnas å svensk gränsort, enligt hvilken kungörelse understöd af allmänna medel lemnas för högst fjorton dagar för sådana personer, utan att rättighet medgifves det främmande landet till ersättning för

hvad det å dessa personer påkostat. Denna lag synes mig böra tillämpas äfven i fråga om svenska undersåtar, som begifva sig till Norge och derifrån hemsändas.

Då Norge begagnar dessa personers arbetskraft, bör detta land, likasom öfriga länder, sjelf vidkännas de utgifter, som under deras vistelse derstädes göras för deras underhåll. Svenska statsverket får nu, till följd af Kongl. förordningen den 15 Februari 1855, vidkännas högst betydliga utgifter, icke blott för deras vård, som i Norge behandlas för venerisk smitta — under det att norrmän, som intagas på våra kurhus, vårdas kostnadsfritt -- utan äfven för vården af dem, som i Norge erhålla understöd, utan att någon kommun kan tillförbindas ersättningsskyldighet. Så t. ex. utanordnade Kongl. Statskontoret, såsom ersättning till norska statskassan för i Norge år 1868 lemnade fattigunderstöd åt nödlidande personer från Sverige, 2,797 R:dr 28 öre; hvarförutan från Öfverståthållare-embetet och Kongl. Maj:ts Befallningshafvande i länen till Statskontoret insändts för samma år, för att komma Norge till godo, 2,338 R:dr 72 öre svenskt och 150 Specier 90 sk. norskt mynt. För år 1871 har utbetalts från kommuner inom Stockholms, Östergötlands, Jönköpings, Kronobergs, Malmöhus, Christianstads, Hallands, Göteborgs och Bohus, Skaraborgs, Wermlands, Jemtlands och Norrbottens län tillsammans 3,322 R:dr R:mt och 184 norska Speciedaler. Svenska statsverket har under år 1868 endast förskjutit för här i riket lemnade fattigunderstöd åt nödlidande personer från Norge 601 R:dr 88 öre R:mt. Omkring dessa summor torde de årliga ömsesidiga utgifterna variera.

Då förberörda ersättningsskyldighet, som träffar ej blott gränsprovinserna utan äfven alla de kommuner i riket, från hvilka det faller någon in att begifva sig till Norge, numera icke öfverensstämmer med de för fattigvården gällande grunder, bör den ock af denna orsak upphöra, hvadan jag vördsamt hemställer, att Riksdagen ville besluta en underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran,

det Kongl. Maj:t täcktes upphäfvä ej mindre Kongl. förordningen den 15 Februari 1855, angående behandlingen af frågor om ersättning för understöd, som af fattigvårdssamhälle i ett af de förenade rikena Sverige och Norge lemnas nödlidande personer från det andra riket, än äfven 2 mom. af 32 § i fattigvårdslagen den 9 Juni 1871.

Om remiss till Kammaréns Tredje Tillfälliga Utskott anhålles.

Stockholm den 8 Mars 1872.

A. W. Westerdal.